

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 66/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], prechodne [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, Kutlíkova 17, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 15 C 46/2005 z 26. novembra 2009, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 83/2010 z 25. januára 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 104/2012 z 29. septembra 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], prechodne [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom

Jakubčíkom, Kutlíkova 17, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C 46/2005 z 26. novembra 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 83/2010 z 25. januára 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 104/2012 z 29. septembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že návrhom z 8. februára 2005 sa pôvodne označená navrhovateľka obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľka“), domáhala na okresnom súde, aby zaviazal odporcu v 1. rade Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky, a odporcu v 2. rade Slovenskú republiku, zastúpenú Slovenskou informačnou službou, na zaplatenie sumy 96 674,99 € z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa v tom čase platného a účinného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Navrhovateľka podala 6. decembra 2007 okresnému súdu návrh na zmenu účastníka na jej strane postupom podľa § 92 ods. 2 v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu singulárnej sukcesie s tým, aby do konania namiesto nej vstúpil sťažovateľ. Okresný súd uznesením sp. zn. 15 C 46/2005 z 12. februára 2008 zmenu účastníka na strane navrhovateľky pripustil.

Sťažovateľ v úvodnej časti sťažnosti popisuje skutkový stav, pri ktorom malo dôjsť k porušeniu ním označených základných práv garantovaných ústavou a práva garantovaného dohovorom, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ dôvodnosť nároku na náhradu škody v predmetnom súdnom konaní odôvodňuje okrem iného tým, že *«predmetnou žalobou sa žalobca domáhal voči Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom pôdohospodárstva SR a v druhom rade Slovenskej informačnej služby náhrady škody spôsobenej tým, že pohľadávku spoločnosti [REDAKOVANÉ] z titulu právoplatného*

rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III č. k. 16 Cb 103/96-46 zo dňa 21. 10. 1988 v spojení s Uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. 16 Cb 103/96-55, ako aj Rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. 24 Cb 912/93-57 zo dňa 23. 4. 2001 Ministerstvo pôdohospodárstva SR, ako orgán konajúci v mene Slovenskej republiky v celkovej výške 99.674,99 EUR nevy mohol od dlžníka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“), žiadne plnenie. K zmareniu vymoženia pohľadávok sťažovateľa došlo konaním odporcu, ktorý bez právneho dôvodu previedol exekvovateľný majetok dlžníka na Slovenskú informačnú službu Zmluvou o prevode správy majetku štátu zo dňa 05. 03. 1997. Týmto prevodom bezdôvodne obohatil Slovenskú republiku, zastúpenú vtedajším Ministerstvom pôdohospodárstva, na úkor spoločnosti [REDAKOVANÉ] Uskutočneným prevodom majetku spol. [REDAKOVANÉ], stratila všetko imanie v takej miere, že návrh na jej konkurz súd zamietol pre nedostatok majetku.

Dňa 6. 12. 2007 žalobca [REDAKOVANÉ], podal návrh na zmenu žalobcu postupom podľa § 92, ods. 2 O. s. p. z dôvodu singularnej sukcesie v konaní. Okresný súd Bratislava I povolil zmenu žalobcu na sťažovateľa uznesením č. k. 15 C 46/2005-42 zo dňa 12. 02. 2008.».

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že ho možno vzhľadom na postup Slovenskej republiky, ktorá bezodplatným prevodom nehnuteľností dlžníka (spoločnosti [REDAKOVANÉ]) na seba spôsobila stav predĺženia dlžníka a sťažovateľovi spôsobila škodu vo výške pohľadávky 96 674,99 € (2 912 430,64 Sk), ktorá mu bola priznaná právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 16 Cb 103/1996 z 21. októbra 1988 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 16 Cb 103/1996, ako aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 24 Cb 912/1993 z 23. apríla 2001.

Okresný súd o návrhu navrhovateľky rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 C 46/2009 z 26. novembra 2009 tak, že ho zamietol. Sťažovateľ poukazuje na to, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania v predmetnej veci ustálil tento skutkový a právny stav:

„... z trojice podmienok priznania oprávnenosti náhrady škody, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, nie je splnená podmienka porušenia právnej povinnosti a ani podmienka

vzniku škody, pričom z tohto dôvodu súd ani neskúmal príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

Svoj právny záver neexistencie porušenia právnej povinnosti súd prvého stupňa odôvodnil nasledovnými skutkovými tvrdeniami:

1. [REDAKOVANÉ], je štátna rozpočtová organizácia.
2. Je ľubovoľným právom štátu odňať štátnemu podniku v likvidácii jeho majetok a previesť tento majetok do svojej správy na úkor uspokojenia veriteľov daného štátneho podniku.
3. Likvidátor dlžníka postupoval správne, pretože zmluvu o prevode majetku dlžníka na Slovenskú informačnú službu uzavrel po udelení súhlasu Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR z 9. 5. 1996 a zriaďovateľa, Ministerstva pôdohospodárstva SR z 8. 1. 1996.
4. Pohľadávky sťažovateľa (právo priznané právoplatnými rozsudkami) zanikli ešte skôr, než boli vydané právoplatné rozsudky, ktorými sú tieto pohľadávky priznané.“

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 83/2010 z 25. januára 2012 tak, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 15 C 46/2005 z 26. novembra 2009 ako vecne správny potvrdil. Podľa sťažovateľa odvolací súd tak rozhodol napriek tomu, že „sťažovateľ svojim odvolaním poukázal na kogentné znenie zákona a odvolací súd rozhodol v rozpore s výslovným znením týchto zákonných ustanovení. Sťažovateľ má za to, že súdy predmetný spor rozhodli nielen v rozpore so zákonom, ale predovšetkým na základe takých údajných tvrdení odporcu, s ktorými sa súd vysporiadal a stotožnil bez akéhokoľvek dokazovania až v písomnom vyhotovení rozsudkov. Tým sťažovateľovi zabránili konať pred súdom a znemožnili mu dosiahnuť spravodlivé rozhodnutie veci založené na dvojinštančnom prieskume súdnych rozhodnutí.“.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 237 písm. f) OSP tvrdiac, že „v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f) O. s. p.“. O jeho dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 104/2012 z 29. septembra 2015 tak, že ho odmietol ako procesne neprípustné.

Sťažovateľ namieta, že postupom v jeho veci konajúcich súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa neho sa krajský súd nezaoberal jeho viacerými argumentmi uplatnenými v odvolaní, resp. ich vo svojom rozhodnutí ani nespomenul, pričom s jeho námietkami sa vysporiadal iba vo všeobecnej rovine. Aj keď najvyšší súd uzavrel, že rozsudok krajského súdu nie je postihnutý vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP zakladajúcou prípustnosť dovolania, sťažovateľ zastáva názor, že „*Najvyšší súd SR svojim rozhodnutím o dovolaní opätovne nesprávne posúdil rozhodnutia súdu prvého aj druhého stupňa. Postup, akým sa súdy vysporiadali/nevysporiadali s tvrdeniami strán, nie je možné vnímať inak ako arbitrárne rozhodnutie, keďže ani jedno z rozhodnutí nespĺňalo zákonné požiadavky riadneho odôvodnenia.*“.

Z dôvodu, že sťažnosť smeruje aj proti rozsudku krajského súdu, v ďalšej časti sťažovateľ rekapituluje obsah svojich odvolacích námietok uplatnených proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Zotrváva na svojom názore, že prevod nehnuteľností uskutočnený na základe zmluvy z 5. marca 1997 uzatvorenej podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov nebol platný, a preto toto konanie možno kvalifikovať ako nesprávny úradný postup. V tejto súvislosti sťažovateľ tvrdí, že „... § 4a, ods. 1 zák. č. 111/1990 Zb., určuje, že štát ako vlastník majetku nemá výsostné právo rozhodnúť, ako naloží so svojim majetkom, ale zo zákona je povinný previesť tento majetok do iného existujúceho štátneho podniku, alebo k tomuto majetku založiť podnik nový. Zmienené zákonné ustanovenie zaviedla novela zákonom č. 304/1995 Z. z. a účinná od 1. 1. 1996. Na základe uvedeného je podľa nášho názoru súhlas Ministerstva pôdohospodárstva SR zo dňa 09. 05. 1996 a Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR zo dňa 23. 01. 1996 s bezodplatným prevodom nehnuteľnosti v správe [REDAKOVANÉ], na štátnu rozpočtovú organizáciu Slovenská informačná služba v rozpore so zákonom a zákonite právne úkony uskutočnené na tomto základe absolútne neplatné...“.

Poukazujúc na § 15c zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnom podniku“) doplnený do tohto zákona až novelizáciou vykonanou zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 317/1996 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 111/1990 Zb. o štátnom poriadku v znení neskorších predpisov,

s účinnosťou od 14. novembra 1996, sťažovateľ považuje právny názor krajského súdu o zániku jeho pohľadávok priznaných právoplatnými rozsudkami z dôvodu ich neprihlásenia do likvidácie [REDACTED], za neakceptovateľný, pretože v tom čase (spoločnosť [REDACTED] vstúpila do likvidácie 1. augusta 1994, pozn.) označené zákonné ustanovenie ešte neexistovalo.

Napokon sťažovateľ namieta, že došlo aj k neprípustnému zásahu do jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že „*súdy postupovali v rozpore so zásadou kontradiktórnosti a nad rámec vykonaného dokazovania a skutkového tvrdenia strán rozhodli tým spôsobom, že k výrokom rozsudku dospeli predovšetkým na základe skutočností skutkového charakteru, s ktorými neprišli strany a preto sa o nich dozvedeli až v písomnom vyhotovení rozsudkov... K tvrdeniam súdu sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť sa a navrhnúť k nim dôkazy skôr, než bolo dokazovanie vyhlásené za ukončené.*“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDACTED], na spravodlivé konanie pred súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jeho základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 46/2005-161 zo dňa 26. 11. 2009, Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2 Co 83/2010-197 a Najvyšším súdom SR dovolacím pod sp. zn. 1 Cdo 104/2012 zo dňa 29. 9. 2015, porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 15 C 46/2005-161 zo dňa 26. 11. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 83/2010-197 zo dňa 25. 01. 2012 sa zrušuje.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 104/2012 zo dňa 29. 9. 2015 sa zrušuje.

Ústavný súd SR priznáva [REDACTED] primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 EUR..., ktoré je Najvyšší súd SR povinný sťažovateľovi zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 363,79 EUR s DPH ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Stanislava Jakubčíka...“

Po predchádzajúcej výzve ústavného súdu sa k sťažnosti ešte pred jej predbežným prerokovaním vyjadril krajský súd v prípise sp. zn. Spr. 3195/16 z 1. apríla 2016. Krajský súd v označenom prípise vychádzal z vyjadrenia predsedníčky senátu krajského súdu, ktorý vo veci rozhodoval a zotrval na všetkých právnych záveroch formulovaných v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu z 25. januára 2012. Z prípisu vyplýva, že krajský súd sa so stanoviskom predsedníčky senátu krajského súdu, ktorý vo veci rozhodoval, zdôrazňujúc, že *„pokiaľ sa sťažovateľ nestotožňuje s rozhodnutím prvostupňového a odvolacieho súdu a so zamietnutím jeho návrhu, ako aj s hodnotením dôkazov v danej veci, nemôže to mať za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnym názorom, návrhmi a hodnotením dôkazov“*.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané nikým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 15 C 46/2005 z 26. novembra 2009, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 83/2010 z 25. januára 2012 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 104/2012 z 29. septembra 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že v petite sťažnosti sťažovateľ vo vzťahu k tomuto základnému právu explicitne uvádza, že ide o „*právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov...*“, hoci v odôvodnení sťažnosti uplatňuje argumentáciu v „prospech“ porušenia základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, ktoré tvorí taktiež integrálnu súčasť čl. 48 ods. 2 ústavy. Napriek uvedenému zjavnému vnútornému rozporu medzi odôvodnením sťažnosti a navrhovaným petitom ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k obom označeným súčasťam čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 15 C 46/2005 z 26. novembra 2009 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom (a aj sa tejto ochrany domáhal), musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu, ktorým tento súd zamietol žalobu sťažovateľa, podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že mu nevyhovelo a s prihliadnutím na všetky okolnosti posudzovaného prípadu rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 C 46/2005 z 26. novembra 2009 mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd ako odvolací súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 15 C 46/2005 z 26. novembra 2009, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na vyjadrenie ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 83/2010 z 25. januára 2012 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podstata namietaného porušenia základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, mala spočívať v postupe odvolacieho súdu (a pred ním aj okresného súdu), ktorý bol podľa sťažovateľa v rozpore so zásadou kontradiktórnosti. Podľa sťažovateľa „vd'aka“ tomuto postupu v jeho veci konajúcich súdov mu malo byť znemožnené vyjadriť sa ku právnym a skutkovým záverom v jeho veci konajúcich súdov, t. j. v konečnom dôsledku mu mala byť týmto postupom odvolacieho súdu (a pred ním súdu prvého stupňa) odňatá možnosť konať pred súdom, čo predstavuje kvalifikovaný dovolací dôvod podľa v relevantnom čase platného a účinného § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Zo sťažnosti i priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ označený dovolací dôvod uplatnil vo svojom dovolaní, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd ako dovolací súd, ktorého právomoc rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 83/2010 z 25. januára 2012

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj napadnutým rozsudkom krajského súdu. V nadväznosti na túto skutočnosť, riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti a rešpektujúc rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolská a Zvolský v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) a vychádzajúc tiež zo svojej (už) ustálenej judikatúry, ústavný súd

uvádza, že v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania považuje lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade za zachovanú (s výnimkou prípadov, kde to konkrétne okolnosti posudzovanej veci zjavne vylučujú) aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, ak bola táto lehota dodržaná vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu dovolacieho súdu (m. m. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, IV. ÚS 394/2013). Keďže v posudzovanom prípade sťažovateľ podal sťažnosť vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu včas, nemohol ústavný súd odmietnuť sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako podanú oneskorene.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, čo táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (sp. zn. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd musí mať na zreteli, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek novej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní

pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou.

Uvedené ustálené právne názory ústavného súdu korešpondujú aj širšiemu poňatiu jeho „prieskumného“ vzťahu ku všeobecným súdom. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného

práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

K porušeniu označených práv podľa sťažovateľa došlo rozsudkom sp. zn. 2 Co 83/2010 z 25. januára 2012, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 15 C 46/2005 z 26. novembra 2009, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa (sťažovateľa) na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom

podľa zákona č. 58/1969 Zb. Sťažovateľ zdôrazňuje, že odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok napriek tomu, že v odvolaní poukázal na kogentné znenie zákona, pričom krajský súd rozhodol v rozpore so znením týchto zákonných ustanovení. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že súdy rozhodli predmetný spor nielen v rozpore so zákonom, ale predovšetkým na základe takých údajných tvrdení odporcu, s ktorými sa súd vysporiadal a stotožnil bez akéhokoľvek dokazovania až v písomnom vyhotovení rozsudkov. Podľa názoru sťažovateľa uvedeným postupom mu súdy zabránili konať pred súdom a znemožnili mu dosiahnuť spravodlivé rozhodnutie veci. Tento postup považuje sťažovateľ aj za porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Krajský súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uvedeným v sťažnosti podanej ústavnému súdu (tieto sú v zásade identické s námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil v odvolaní, pozn.) napadnutý rozsudok odôvodnil takto:

„Odvolací súd... dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a preto odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech.

Podľa § 1 ods. 1 veta prvá zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie...

Podľa § 18 ods. 1 zákona číslo 58/1969 Zb... štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenských organizácií uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia.

Zodpovednosť podľa uvedeného zákonného ustanovenia je jednou z foriem zodpovednosti štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorá je daná vtedy, ak sú súčasne splnené tri základné podmienky, a to existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, nesprávny úradný postup a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Zákon č. 58/1969 Zb. bližšiu definíciu pojmu nesprávny úradný postup neobsahuje. Nesprávnym úradným postupom môže byť akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci

určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pre túto formu zodpovednosti je určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neprejavia alebo ide o inú činnosť orgánu štátu či iné vady v spôsobe vedenia konania.

Odvolačí súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci sa nepreukázal nesprávny úradný postup štátu (orgánov štátu), ako jednej z podmienok zodpovednosti za škodu podľa citovaného ustanovenia § 18 zákona č. 58/1969 Zb., ktorý mal spočívať v tom, že štátny podnik [REDACTED] nemal uzavrieť dňa 05. 3. 1997 zmluvu o bezodplatnom prevode nehnuteľnosti a administratívnej budovy vedených na Liste vlastníctva č. [REDACTED] a nachádzajúcich sa v katastrálnom území [REDACTED] na Slovenskú informačnú službu (odporca 2/), keďže z likvidačného zostatku nebolo možné majetok vyňať a likvidovaná spoločnosť o pohľadávke právneho predchodcu navrhovateľa ([REDACTED] [REDACTED]) vedomosť mala, nakoľko s ním viedla súdny spor.

Súd prvého stupňa zamietnutím návrhu navrhovateľa ako neopodstatneného z dôvodu, že tu nie je daná zodpovednosť štátu - odporcov 1/ a 2/ podľa § 18 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., vzhľadom na nepreukázanie zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t. j. predovšetkým podmienky nesprávneho úradného postupu štátu resp. jeho orgánov plniacich si svoje úlohy v rámci výkonu štátnej moci v priamej príčinnej súvislosti so škodou, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť bezodplatným prevodom majetku v hodnote 15.000.000,- Sk (keďže v prípade odplatného prevodu by mohla byť pohľadávka navrhovateľa z majetku štátneho podniku uspokojená), ako aj pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch, za daného skutkového stavu rozhodol vecne správne a odvolací súd sa plne s jeho právnym záverom stotožnil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. v znení platnom a účinnom od 15. 10. 2008, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., v znení platnom a účinnom od 15. 10. 2008, ak sa odvolací súd v celom stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého

rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn. že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne a nakoľko napadnutý rozsudok splňa všetky požiadavky ust. § 157 ods. 2 O. s. p., na ktoré aj v celom rozsahu odvolací súd poukazuje a s týmto sa plne stotožňuje, tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.“

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd reagoval aj na odvolaciu námietku sťažovateľa, podľa ktorej mu postupom okresného súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že „... sa nestotožnil ani s námietkou navrhovateľa, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že až z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa dozvedel o tom, ako súd jeho nárok uplatnený v konaní právne posúdil, keďže odôvodnenie rozsudku musí obsahovať výklad opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku.

Je potrebné uviesť, že účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozsudku sa žiada, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkov a ich konečné návrhy, dôkazy, o ktoré oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočnosti, ktoré mal za preukázané, a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Ak súd svoj právny záver v rozhodnutí neodôvodní, jeho rozsudok tak zostáva nepreskúmateľný.

V prejednávanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že odôvodnenie zamietajúceho rozsudku súdu prvého stupňa zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku v § 157 ods. 2 O. s. p. s tým, že podľa názoru odvolacieho súdu bolo základné právo

na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu jednoznačne zachované, a preto je námietka navrhovateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. zmätočnosti napadnutého rozsudku neopodstatnená.

O odňatie možnosti pred súdom konať ide aj vtedy, ak postup súdu znemožnil účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv. O odňatie možnosti konať pred súdom ide vždy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť, doplniť, či doplňovať svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky ako i vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, t. j. právne a skutkovo argumentovať prejednávaniu vec. V posudzovacej veci o takýto prípad nejde, keďže ako z obsahu spisu vyplýva, navrhovateľovi bol daný na pojednávaniach pred súdom prvého stupňa absolútne dostatočný priestor na vykonanie jeho procesných práv.“.

Ústavný súd v rámci svojej doterajšej judikatúry opakovane pripomína, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Ústavný súd považuje za nevyhnutné aplikovať uvedený právny názor aj na vec sťažovateľa a to osobitne vzhľadom na skutočnosť, že v citovaných častiach napadnutého rozsudku krajský súd vo svojich dôvodoch odkazuje v celom rozsahu na rozhodnutie okresného súdu. Ústavný súd preto považuje za potrebné poukázať aspoň na podstatnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, v ktorej sa uvádza:

„Súd prvého stupňa... mal v konaní za preukázané, že zakladateľom [REDAKOVANÉ] bolo Ministerstvo poľnohospodárstva a výživy SR, ktoré ho rozhodnutím zo dňa 20. 07. 1994 pod č.: 6441/1994-420 ku dňu 31. 07. 1994 zrušil a nariadil jeho likvidáciu

s tým, že vymenovaný likvidátor zabezpečil likvidáciu štátneho podniku tak, že majetok štátu, ktorý mal [REDACTED] v správe, bezodplatne previedol na inú štátnu rozpočtovú organizáciu a za tým účelom, v čase likvidácie bol daný súhlas Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR dňa 23. 01. 1996 pod č.: 464-95/Mich. a Ministerstva pôdohospodárstva SR dňa 08. 01. 1996 pod č.: 59/1996-100 a 09. 05.1996 pod č.: 100/1996-420 na bezodplatný prevod majetku štátu na nehnuteľnosti vedené na LV č. [REDACTED] v kat. ú. [REDACTED]. Na základe týchto súhlasov bola uzavretá zmluva o prevode správy majetku štátu dňa 05. 03. 1997 medzi [REDACTED] (ktorého zriaďovateľom bolo Ministerstvo pôdohospodárstva SR) a Slovenskou informačnou službou, ktorého účtovná hodnota bola 4.064.533,- Sk. Nestotožnil sa s názorom navrhovateľa, že týmto úkonom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď bol porušený zákon č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v ustanoveniach § 3, § 5, § 6, § 15a ods. 1, § 15c ods. 2 písm. g), § 15d ods. 1, kedy odporca 1/ nezákonným použitím svojej kompetencie podľa § 47b ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb. v rozpore s § 3 zák. č. 111/1990 Zb. zasiahol do činnosti dlžníka spôsobom, ktorý je v rozpore so zákonom a dlžníkovi odňal majetok v rozpore s § 6 zák. č. 111/1990 Zb. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí uviedol, že v zmysle zákonných ustanovení, ktoré vo svojom rozhodnutí citoval (zákon č. 111/1990 Zb. a zákon č. 92/1991 Zb., účinné v čase prevodu správy majetku štátu), likvidátor postupoval v súlade s § 47b ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb., keď až po udelení súhlasu Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR po prerokovaní so zriaďovateľom (Ministerstvo pôdohospodárstva SR zo dňa 08. 01. 1996 a zo dňa 09. 05. 1996) bola uzavretá zmluva 05. 03. 1997 o prevode správy majetku štátu. Súd prvého stupňa dôvodil ďalej tým, že išlo o prevod správy majetku štátu medzi štátnymi rozpočtovými organizáciami a nie o prevod majetku štátu na iný subjekt (majetok stále ostal vo vlastníctve štátu). Súd prvého stupňa ďalej dospel k záveru, že zmluva zo dňa 05. 03. 1997, ktorou došlo k prevodu majetku štátu bezodplatne, je platným právnym úkonom, obsahujúcim všetky náležitosti definované v ust. § 9 zák. č. 278/1993 Z. z., pričom postup likvidátora bol realizovaný zákonným spôsobom (§ 15d ods. 1 zák. č. 111/1990 Zb. v spojení s ust. § 47b zák. č. 92/1991 Zb.) s tým, že pri prevode majetku sa vlastníkom, ktorým bola Slovenská republika (majetok v správe [REDACTED]) rozhodol previesť správu majetku, nie prevod majetku štátu, bezodplatne. Uviedol, že platnosť prevodu správy

majetku štátu zmluvou zo dňa 05. 03. 1997 potvrdila aj správa Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky zo dňa 10. 07. 1997 ako i uznesenie Okresného riaditeľstva policajného zboru Bratislava II zo dňa 04. 05. 2005, ČVS: ORP-315/OEK-B2-2004-SM, ktorým bolo odmietnuté trestné oznámenie obchodnej spoločnosti [REDACTED] (právny predchodca navrhovateľa) na likvidátora [REDACTED]. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že tým, že spoločnosť [REDACTED] po vstupe [REDACTED] do likvidácie, si svoju pohľadávku neprihlásila priamo u likvidátora resp. u tejto spoločnosti, nepostupovala v súlade s ustanovením § 15c ods. 2 písm. a) zák. č. 111/1990 Zb. a preto jej nárok zo zákona zanikol. Tvrdenie, resp. obranu navrhovateľa, že v čase likvidácie [REDACTED] prebiehalo súdne konanie na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 16Cb 103/96 (návrh podaný 03. 05. 1995) a že právny predchodca navrhovateľa ([REDACTED]) sa svojho nároku domáhal i prostredníctvom Ministerstva pôdohospodárstva SR listom zo dňa 18. 01. 1999, z čoho vyplýva, že tak [REDACTED] ako i odporca 1/ vedeli o existencii tejto pohľadávky, vyhodnotil súd prvého stupňa ako tvrdenie účelové, nemajúce oporu v zákone, nakoľko ustanovenie § 15c ods. 2 písm. a) zák. č. 111/1990 Zb. jednoznačne definuje, že všetci veritelia a iné osoby a orgány, ktoré sú vstupom podniku do likvidácie dotknuté, prihlásia svoje pohľadávky v lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 90 dní od vstupu podniku do likvidácie, inak tieto práva zanikajú, pričom [REDACTED] vstúpil do likvidácie dňa 25. 08. 1994 a za likvidátora bol vymenovaný [REDACTED]. Zamietnutie návrhu navrhovateľa odôvodnil súd prvého stupňa ďalej nesplnením zákonných podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keďže protiprávne konanie alebo opomenutie ako prvá podmienka tejto zodpovednosti v konaní splnená nebola, keďže zmluva zo dňa 05. 03. 1997 bola uzavretá v súlade so zákonom pri splnení zákonných podmienok k jej uzavretiu, t. j. po vyjadrení zakladateľa Ministerstva pôdohospodárstva SR a so súhlasom Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR. Uviedol, že v konaní nebola splnená ani druhá podmienka zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa § 18 zák. č. 58/1969 Zb., ktorou je vznik - existencia škody. Škoda a jej výška bola ustálená rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava III a Krajského súdu v Bratislave v sume 2.912.430,64,- Sk a spoločnosť [REDACTED] sa jej zaplattenia domáhala v exekučnom konaní, ktoré bolo zastavené a nakoľko

po vstupe [REDACTED] do likvidácie, si obchodná spoločnosť [REDACTED] svoju pohľadávku do likvidačného konania neprihlásila, jej nárok zo zákona zanikol, t. j. nebola splnená ani druhá podmienka zodpovednosti štátu navrhovateľom, t. j., že v čase podania návrhu škoda existovala, keďže navrhovateľ v konaní nepreukázal využitie všetkých zákonných možností na uspokojenie svojej pohľadávky a napriek ich využitiu, bolo jeho úsilie bezúspešné. Súd prvého stupňa mal ďalej za to, že v konaní nebolo preukázané splnenie ani tretej podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa § 18 zák. č. 58/1969 Zb., t. j. príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou, ktorá musí byť jednoznačne preukázaná s tým, že podmienky zodpovednosti štátu musia byť splnené súčasne, pričom s poukazom na závery prvej podmienky, že k porušeniu právnej povinnosti nedošlo a pri druhej podmienke, že škoda neexistuje, bolo bezvýznamné skúmať príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou a dospel tak k záveru, že nakoľko spoločnosť [REDACTED] nevyužila všetky zákonné možnosti na odvrátenie škody, keď svoju pohľadávku neprihlásila do likvidačného konania, nemôže náhradu za vzniknutú škodu prenášať na štát... Súd prvého stupňa vo vzťahu k odporcovi 1/ uviedol, že je tu daná jeho zodpovednosť ako zakladateľa [REDACTED] a štátneho orgánu, ktorý na zmluve o prevode správy majetku štátu ako zriaďovateľ participoval, avšak s poukazom na všetky skutočnosti uvedené v napadnutom rozsudku mal za to, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a preto návrh zamietol... Pri hodnotení vykonaného dokazovania sa prvostupňový súd zaoberal i s postavením likvidátora [REDACTED], [REDACTED], keďže zmluvu o prevode správy majetku štátu zo dňa 05. 03. 1997 zabezpečoval a za [REDACTED], [REDACTED] aj ratifikoval. Poukázal na skutočnosť, že uvedený likvidátor bol do funkcie vymenovaný rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva SR zo dňa 20. 07. 1994 pod č. 6441/1994-420 a nakoľko nešlo o štátnozamestnanecký vzťah, v rámci ktorého by v prípade preukázania porušenia zákonných povinností mohol odporca 1/ podľa § 19 zák. č. 58/1969 Zb. voči likvidátorovi uplatniť regresnú náhradu a v konečnom dôsledku pochybenie likvidátora pri správe cudzieho majetku nebolo zistené ani v rámci prejednávania trestného oznámenia podaného spoločnosťou [REDACTED], ktoré bolo odmietnuté. Zamietnutie návrhu voči odporcovi 2/ odôvodnil súd prvého stupňa nedostatkom jeho vecnej pasívnej legitímácie v spore, keďže podľa § 25 zák. č. 58/1969 Zb. za škodu týmto

zákonom definovanú, zodpovedá Slovenská republika, v mene ktorej vystupuje ústredný orgán uvedený v § 9 ods. 1, pričom Slovenská informačná služba, zriadená zákonom č. 46/1993 Z. z. ako štátny orgán, nie je podľa § 3 a § 21 zák. č. 575/2001 Z. z. ústredným štátnym orgánom a preto Slovenskú republiku zastupovať nemôže.“

Z citovaných častí napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že v danej veci súdy rozhodovali o nároku sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Slovenskej republiky, ktorý mal byť zhmotnený vo viacerých sťažovateľom špecifikovaných skutočnostiach (námietka absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode majetku štátu z 5. marca 1997 z dôvodu jej rozporu so zákonom, námietka nesprávnosti tvrdenia o zániku jeho pohľadávky z dôvodu jej neprihlásenia do likvidácie), pričom o týchto škodových nárokoch sťažovateľa súdy rozhodovali podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. (ktorý bol účinný v čase uzavretia predmetnej zmluvy – 5. marca 1997).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že rozhodovanie všeobecných súdov, ktoré je v súlade s platnou právnou úpravou v zásade vylučuje, aby bolo napadnuté rozhodnutie, resp. postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu vyhodnotený ako také, ktorým došlo k porušeniu ústavou garantovaných základných práv alebo slobôd (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

V nadväznosti na už uvedené východiská ústavný súd konštatuje, že v jeho právomoci je preskúmať iba ústavnú udržateľnosť skutkových a právnych záverov vyjadrených v sťažovateľom napádanom rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 83/2010 z 25. januára 2012 (v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 144/2005 z 26. novembra 2009, s ktorého závermi sa krajský súd plne stotožnil). Krajský súd v napadnutom rozsudku primeraným spôsobom vysvetlil, z akých dôvodov dospel k záveru, že Slovenská republika svojím postupom neporušila svoje zákonné povinnosti, keďže pri výkone práv k majetku vo vlastníctve štátu postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom a nedopustila sa v ich rámci žiadnych excesov, v dôsledku čoho jej postup nemožno kvalifikovať ako nesprávny v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. (opierajúc sa pritom aj o závery vyplývajúce zo správy Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej

republiky z 10. júla 1997 a záverov vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní, pozn.). Vzhľadom na uvedené tak ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci nemá dôvod pochybovať o ústavnosti právneho záveru krajského súdu opierajúceho sa o právny názor okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľ splnenie podmienok na priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nepreukázal, na základe čoho jeho žalobe nevyhovel. Tento právny záver krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z napadnutého rozsudku krajského súdu založeného v podstatnej časti na odôvodnení rozsudku okresného súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Hoci podľa názoru sťažovateľa nie sú prvostupňovým a odvolacím súdom formulované dôvody relevantné, podľa názoru ústavného súdu je vyššie citovaná argumentácia krajského súdu a okresného súdu presvedčivá a zodpovedajúca stabilizovanému výkladu právnych otázok podstatných v danom prípade. Nesúhlas sťažovateľa s krajským súdom (a pred ním okresným súdom) uskutočnenou aplikáciou príslušných právnych predpisov však sám osebe neznamena porušenie sťažovateľom označeného základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ napádané skutkové a právne závery nie sú svojvoľné a neudržateľné, resp. pokiaľ neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by popieral zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Ústavný súd konštatuje, že ako odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, tak aj vykonané právne posúdenie prípadu nevykazuje znaky arbitrárnosti. Uvedené platí aj v prípade, keď sa právne úvahy sťažovateľa uberali iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, ale rozhodnutie v spojení s ním preskúmaným rozsudkom okresného súdu dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je vzhľadom na východiská, ktoré uplatňuje vo svojej stabilizovanej judikatúre, oprávnený a ani povinný nahrádzať. Keďže ústavný súd nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by napadnutý rozsudok krajského súdu (s prihliadnutím na obsah

rozsudku okresného súdu) bolo možné považovať za popierajúci zmysel základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd dospel v tejto časti sťažnosti k záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti.

Na základe uvedeného ústavný súd časť sťažnosti smerujúcu proti porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.4 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 104/2012 z 29. septembra 2015

Z obsahu uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie z dôvodu, že v napadnutom konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f) OSP, t. j. k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Sťažovateľ dovolanie odôvodnil tým, že mu postupom okresného súdu i krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom namietal, že označené súdy svoje rozhodnutie náležite neodôvodnili. Oba súdy vec podľa sťažovateľa nesprávne právne posúdili, keďže aplikovali právne normy, ktoré v tom čase neboli platné a účinné. Predmetná zmluva o prevode správy je podľa sťažovateľa neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže išlo o právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Rovnako je podľa tvrdenia sťažovateľa nesprávny aj právny záver všeobecných súdov, podľa ktorého sťažovateľovi nevznikla škoda v dôsledku zániku jeho pohľadávky z titulu neuplatnenia pohľadávky u likvidátora, keďže okresný súd vychádzal zo znenia zákona o štátnom podniku, ktorý v danom čase neexistoval, pričom krajský súd sa s týmto právnym záverom súdu prvého stupňa stotožnil.

Pred tým, ako sa najvyšší súd v napadnutom uznesení vyjadril k existencii všetkých sťažovateľom namietaných väd konania, konštatoval procesnú neprípustnosť dovolania

z hľadiska podmienok vyplývajúcich z § 238 ods. 1 a 3 OSP, ako aj absenciu vád konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a) až e) OSP.

K podstatnej dovolacej námietke sťažovateľa o porušení zásady kontradiktórnosti v konaní, ktoré malo spočívať v tom, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam, resp. záverom krajského súdu a navrhnúť k nim dôkazy, s ktorými sa súdy vysporiadali až v písomnom vyhotovení svojich rozsudkov, čím mala byť naplnená vada konania v zmysle § 237 písm. f) OSP, najvyšší súd uviedol:

„Odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci účastníkovi realizáciu jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že konanie prvostupňového i odvolacieho súdu nie je zaťažené procesnou vadou tejto povahy.

Z obsahu spisu zistil, že okresný súd, ktorý žalobu zamietol, riadne posudzoval všetky predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a dospel k záveru, že tieto splnené neboli, neboli naplnené predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym rozhodnutím orgánu štátu.

Odvolací súd ako to vyplýva z obsahu spisu nevychádzal z iných skutkových zistení ako súd prvého stupňa a svoje rozhodnutie nezaložil na skutočnosti, ktorými by sa už pred ním nezaoberal súd nižšieho stupňa. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku vyplýva opakované konštatovanie odvolacieho súdu, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, ktorý sa nezmenil ani v odvolacom konaní a z ktorého vychádza aj odvolací súd pri rozhodovaní a preskúmaní veci, či sú naplnené predpoklady tohto druhu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym rozhodnutím orgánu štátu.

Vzhľadom na vyššie uvedené nemožno preto dospieť k záveru, že by odvolací súd založil svoje rozhodnutie nečakane na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa a že by tým bolo žalovanej odňaté právo domáhať sa preskúmania správnosti nového právneho záveru na súde vyššieho stupňa. Odvolací súd svoj právny záver vyvodil zo skutočností, ktoré právne vyhodnocoval aj súd prvého stupňa. Uvedeným postupom odvolacieho súdu, ktorý je v súlade so zákonom, nedošlo tak k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom.“

Po oboznámení sa s citovanou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej najvyšší súd vysvetlil, prečo procesný postup súdov nižších stupňov neodôvodňuje záver o odňatí možnosti sťažovateľovi konať pred súdom, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa so sťažovateľom predloženými odvolacími námietkami uplatnenými aj v jeho ústavnej sťažnosti zaoberal a vysporiadal sa s nimi v zhode so svojou ustálenou rozhodovacou praxou. Tvrdenia sťažovateľa o postihnutí predchádzajúceho súdneho konania uvedenou vadou sú podľa názoru ústavného súdu len prejavom jeho nesúhlasu s právnym posúdením prípadu konajúcimi súdmi, ktorý, ako už bolo povedané, sám osebe neznamena, že v konaní došlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv garantovaných ústavou, ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia totiž primerane uviedol, v čom odňatie možnosti účastníkov konať pred súdom spočíva (najmä, že ním nie je každé porušenie procesných predpisov pred súdom), a aplikujúc opísané kritériá na sťažovateľov prípad ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, prečo podmienky pre záver o naplnení uvedenej vady konania nepovažoval za splnené.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že ani uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a ani práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím a označenými právami, a preto pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.5 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 46/2005, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 83/2010, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 104/2012

Keďže sťažovateľ v petite sťažnosti namieta vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 46/2005, postupu krajského súdu v konaní vedenom

pod sp. zn. 2 Co 83/2010 a postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 104/2012 porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bez konkrétnych námietok a zdôvodnenia, v čom má uvedené porušenie spočívať (sťažovateľ len tvrdí, že „*právoplatnú pohľadávku vymáha už 18 rokov*“), nemožno s ním polemizovať ani mu oponovať konkrétnymi argumentmi.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen právne označením článkov ústavy alebo inej medzinárodnej zmluvy, ale aj skutkovo.

Keďže, ako už bolo uvedené, sťažovateľ okrem strohej konštatácie o nepochybnom porušení jeho v sťažnosti označeného základného práva podľa ústavy napadnutým postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v označených konaniach toto svoje tvrdenie ničím neodôvodnil, nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom súdov a namietaným porušením označeného základného práva.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (napr. IV. ÚS 124/08). Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo

záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje.

Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práva nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k jeho namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažnosť sťažovateľa neobsahuje v tejto časti kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd v súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd konštatuje, že túto časť sťažnosti mohol odmietnuť aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keďže podľa svojej ustálenej judikatúry (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03, II. ÚS 478/2010) ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy,

ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo. Ak v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmieta ako zjavne neopodstatnenú. V posudzovanom prípade sťažovateľ podal sťažnosť až potom, ako okresný súd, krajský súd, ako aj najvyšší súd o jeho veci rozhodli. Z toho zjavne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti už nemohli svojím postupom porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018